

Ейдриън Ибънс

СЛУЖЕНИЕТО
НА СМЪРТТА

Служението на смъртта

Второ издание

Посветена на всички мои приятели от
Фейсбук групата *Баща на любовта*.

Благодаря че ме насърчавахте и се молихте за мен,
подтиквайки ме да изследвам правило след правило и заповед след
заповед, за да разкрием, че наистина нашият Баща е любов.

maranathamedia.bg

Подготвена в новолунието на 1-ви декември, 2016 г.
Допълнена на 30-ти декември, 2016 г.

Съдържание

Служението на смъртта	4
Грехът изработва смърт	6
Грехът скрива лицето на Отец	8
Какво разкрила смъртта на Христос?	9
Христос пронизал тъмата	11
Христос ни освобождава от страха от смъртта	13
Кръстът обяснява всички присъди на Бога	15
Съдени сме според начина по който ние съдим	17
Текущо обобщение	18
Идолопоклонството при златното теле и неговото наказание	19
Как четеш?	22
Измерване чрез живота и смъртта на Христос	23
Исус изявява името/характера на Отец	24
Исус като съдия	26
Авраам получава заповед да убие сина си	34
Наказване на грях с грях	36
Илия и употребата на меч	38
Прибързаността на Мойсей	47
Даден като откуп	49

Служението на смъртта

2 Кор. 3:7 Но ако служенето на онова, което докарва смърт, написано с букви, издълбани на камък, стана с такава слава, че израилевите синове не можеха да гледат Мойсей в лице заради блясъка на лицето му, който преминаваше.

Какво е служението на смъртта? Казва ни се, че то е написано и издълбано на камък. Какво бе написано и издълбано на камък?

Изм. 31:18 И като свърши да говори с Мойсей на Синайската планина, ГОСПОД му даде двете плочи на свидетелството, каменни плочи, написани с Божия пръст.

Това са десетте заповеди. Библията ни казва, че десетте заповеди са служението на смъртта. Как тогава разбираме следните препратки към закона?

Псалм 1:2-3 А насладата му е в закона на ГОСПОДА и върху Неговия закон размишлява ден и нощ! Той ще бъде като дърво, посадено при водни потоци, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; и всичко, което върши, ще преуспява.

Псалм 119:96-98 На всяко съвършенство видях предел, а Твоята заповед достига много надалеч. Колко обичам Твоя закон! Цял ден той е размишлението ми. Твоите заповеди ме правят по-мъдър от враговете ми, защото са винаги с мен.

Притчи 13:14 Поучението на мъдрия е извор на живот, за да се избегнат примките на смъртта.

Яков 2:12 Така говорете и така постъпвайте, като хора, които ще бъдат съдени по закона на свободата.

Как може един закон, който разпорежда смърт, да бъде същевременно и извор на живот и свобода? Всичко зависи от това къде стоите и какви очила носите, когато гледате към закона. Павел обяснява това внимателно и подробно в следните стихове:

Римл. 7:5-14 **Защото, когато бяхме в плътта, греховните страсти, които се възбуждаха чрез закона, действаха в нашите телесни части, за да принасяме плод на смъртта. Но сега ние сме освободени от закона, като умряхме за това, в което бяхме държани; така че да служим по новому, в Духа, а не по старому, по буквата.** Тогава какво да кажем? Законът грях ли е? Да не бъде! Но аз не бих познал греха, освен чрез закона; защото не бих знаел пожелание, ако законът не беше казал: „Не пожелавай.“ Но грехът, като използва възможността чрез заповедта, произведе в мен всякакво пожелание; **защото без закон грехът е мъртъв. И аз някога бях жив без закон, но когато дойде заповедта, грехът оживя, а пък аз умрях; и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея.** Така че законът е свят и заповедта – свята, справедлива и добра. **Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде! Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт чрез това добро нещо, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен.** Защото знаем, че законът е духовен; а пък аз съм от плът, продаден под греха.

Когато не познаваме закона, не познаваме и греха; престъплението не се явява.

Римл. 4:15 **Защото законът докарва гняв, а там, където няма закон, няма и престъпление.**

Когато законът влиза, грехът оживява и ние идваме под осъждането на закона.

Римл. 5:20-21 **А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; така че, както грехът беше царувал в смъртта, така благодатта да царува чрез правда за вечен живот чрез Исус Христос, нашия Господ.**

В Римляни 7:9 Павел казва: когато заповедта дойде, аз умрях. Как така Павел умрял, а пък все още е жив?

Римл. 6:3-4 Или не знаете, че ние всички, които бяхме кръстени в Христос Исус, бяхме кръстени в Неговата смърт? И така, ние бяхме погребани с Него чрез кръщение в смъртта, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот.

Грехът изработва смърт

Павел умрял в Христос, а после бил възкресен в Христос. Онези които вярват, вече са преминали от смърт в живот. Продължаваме с този процес на смъртта:

Римл. 7:11 Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея.

Римл. 7:13 Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде! Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт чрез това добро нещо, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен.

По какъв начин грехът изработил смърт в Павел? Законът направил греха да се яви изключително греховен. И какво постига това?

Римл. 3:19 А знаем, че каквото казва законът, казва го на онези, които са под закона, за да се затворят устата на всекиго и целият свят да бъде подсъдим пред Бога.

Павел бил дълбоко убеден в своята греховност. Той се почувствал виновен. Знаел, че заслужава да умре. Кое го накарало да види, че заслужава да умре?

Римл. 7:13 ...Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт чрез това добро нещо, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен.

Грехът бил този, който изработил смъртта в него *чрез заповедта*. Какво означава това? Всички тайни на спасителния процес се намират в кръста на Христос. Кое изработило смърт в Христос?

2 Кор. 5:21 Който за нас направи грешен Онзи, който не знаеше грях, за да стаем ние в Него праведни пред Бога.

Когато Синът на Бога се преклони в молитвена поза в Гетсиманската градина, агонията на духа Му предизвика потене от порите Му като големи капки кръв. Точно тук Го обхвана ужасът на голяма тъмнина. Греховете на света бяха върху Него. **Той страдаше на мястото на човека като престъпник на закона на Своя Баща**. Свидетелства към църквата - т. 2 - с. 203 / бълг. Гл. 29 Страданията на Христос - Параграф 8

В Христос грехът изработвал смърт чрез заповедта на Отец. Ужасът, който нападнал Христос бил осъзнаването на това колко ужасен и унищожителен е грехът. От къде идва просветлението за този ужас? Идва от закона. Това прави ли закона активен представител на смъртта?

Римл. 7:11, 12 **Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея**. Така че законът е свят и заповедта - свята, справедлива и добра.

Грехът осъществява убиването на душата, но той прави това заблуждавайки душата чрез заповедта. В случая с Павел, вратата му в Бога му позволила да избегне физическата смърт по онова време, но в случая с Христос, физическата смърт не била предотвратена. Защо е станало така? Просто защото *Той умрял като един, който не може да види лицето на Своя Баща*.

Христос не се поддаде на измъчващия враг, дори в най-горчивата си мъка. Всички легиони зли ангели бяха около Него; но на святите ангели беше заповядано да не разбиват

редиците им и да не влизат в конфликт с подиграващият се, ругаещ враг, нито им беше позволено да послужат на измъчения дух на божествения Страдалец. Точно в този ужасен мрачен час, **когато лицето на Неговия Баща бе скрито, легиони зли ангели Го обкръжаваха, и Той поемаше греховете на света върху Себе Си, от бледите Му устни се отрониха думите, “Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?”**—*Библейско ехо и Знамения на времето, 1-ви януари, 1887 г.*

Грехът скрива лицето на Отец

Какво скри лицето на Отец? Грехът. По какъв начин грехът скрива лицето на Отец? Той Го представя като един, който не желае да прощава. Обрисува Го като някой, който изисква смъртта на всеки престъпник. От къде е дошла тази идея?

При започването на великата борба, Сатана бе заявил, че законът на Бога не може да бъде следван, че справедливостта бе несъвместима с милостта, и че ако законът бъдеше нарушен, **за грешника нямало да е възможно да бъде опростен. Сатана настояваше, че всеки грях трябва да намери своето наказание;** и ако Бог опростеше наказанието на греха, нямаше да бъде Бог на истината и справедливостта. *Копнежът на вековете – с. 761 / Гл. 79 „Свърши се!“ - Параграф 17*

Осъдителната сила на Сатана щеше да го доведе до учредяването на една теория на справедливостта, която е несъвместима с милостта. Той твърди че председателства като гласът и силата на Бога, твърди, че решенията му са справедливи, чисти и безупречни. Така той заема позицията си на съдебния престол и заявява, че съветите му са непогрешими. **Тук влиза неговото безмилостно правосъдие, един фалшификат на правосъдие, което е**

**омразно за Бога. Триумфацията Христос - с. 11,
Параграф 4**

Сатана седнал на съдебния престол и конституирал една теория за справедливостта, според която всеки грях трябва да бъде наказан без милост:

Мнозина бяха склонни да приемат този съвет, да се покаят за негодуването си и да поискат отново да бъдат приети с благодат от Отец и Сина. Но Луцифер беше приготвил друга измама. Могъщият бунтовник сега заяви, че присъединилите се към него ангели са отишли твърде далече, за да се върнат обратно; че той познавал Божествения закон и знаел, **че Бог не би им простил. Патриарси и пророци - с. 40 / Гл. 1** *Защо бе допуснат грехът?* - Параграф 22

Според това внушение, когато се изпълнява дадена присъда, милостта отсъства. Всъщност този възглед за справедливостта означава, че милостта не може да съществува въобще, защото всеки грях трябва да бъде наказан. Няма милост. Винаги когато присъдата се осъществява без милост, това е израз на безмилостната съдебна система на Сатана, която той измислил, за да замъгли характера на Бога и да попречи на ангелите да се върнат при Него. Тази фалшива система била омразна на Бога.

Какво разкрила смъртта на Христос?

Божията любов бе изразена в справедливостта Му не по-малко отколкото в милостта Му. Основата на Неговия трон и плодът на Неговата любов е справедливост. Целта на Сатана е била да раздели милостта от истината и справедливостта. Той се опитваше да докаже, че правдата на Божия закон е враг на мира. Но Христос показва, че в Божия план те са неразделно свързани; едната не може да съществува без другата. "Милост и истина се срещнаха; правда и мир се

целунаха.” Пс. 85:10 **Чрез Своя живот и Своята смърт, Христос доказа, че Божията справедливост не унищожава милостта Му, че грехът можеше да бъде простен, и че законът е праведен и може да бъде съвършено следван. Обвиненията на Сатана бяха отхвърлени. Бог бе дал на човека непогрешимо доказателство за Своята любов. *Копнежът на вековете - с. 762, Параграф - 3, 4 / бълг. Гл.75 Пред Анна и съдилището на Каяфа - Параграф 12, 13***

По какъв начин Христос разкрил едновременно любовта на Бога и омразата на Сатана? Как кръстът е откровение на безкрайната любов докато разкрива змията на върлината?

Усещането за отдръпването на любовта на Неговия Баща изтръгна от измъчената Му душа следните жални думи: "Душата ми е прескръбна до смърт." *Свидетелства към църквата - том 2, с. 206 / бълг. Гл. 29 Страданията на Христос - Параграф 16*

Греховете на един изгубен свят бяха върху Него и Го заливаха. Усещането за неодобрението на Неговия Баща, като последица от греха, бе това, което разкъсваше сърцето Му с такава пронизваща агония, предизвиквайки големи капки кръв, които се стичаха по пребледнелите Му бузи, капеха на земята и я навлажняваха. *Свидетелства към църквата - том 2, с. 204 / бълг. Гл. 29 Страданията на Христос - Параграф 10*

Христос се чувстваше много подобно на начина по който ще се чувстват грешниците, когато чашите на Божия гняв бъдат излети върху тях. Едно черно отчаяние, като смъртно покривало, ще се събере около душите им, и тогава те в най-пълна степен ще осъзнаят греховността на греха. *Свидетелства към църквата - том 2, с. 210 / бълг. Гл. 29 Страданията на Христос - Параграф 25*

Христос почувства мъката, която ще почувства грешникът, когато милостта няма повече да пледира за виновната раса.

Защо Христос умря на кръста? Той умря така както ще умре грешникът. Защо умира грешникът? Когато законът го убеждава в грях, той отказва да повярва, че Бог ще му прости и затова умира. Исус и Отец демонстрирали съдебната система на Сатана пред вселената. Христос пое нашата греховност върху Себе Си; Той почувствал ужасното осъждане на греха в това, че макар в Своята милост Отец винаги да възнамерява да прости, Христос не можел да достигне и да хване любещата ръка на Своя Баща, защото грешникът няма да направи това, и Той е трябвало да умре както грешниците – без да вярват, че Бог може да им прости.

Бит. 4:13 Престъплението ми е по-голямо отколкото да бъде простено. *Цариградска Библия - 1871 г.*

Когато Христос взел на Себе Си нашата греховност, тя скрила лицето на Отец – грехът скрил лицето на Отец, а не че Отец е скрил лицето Си. Разликата е критично важна. Той е копнеел да покаже милост, но грехът скрил лицето Му и затова Христос извикал:

Мат. 27:46 А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? – тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?

Това е викът на човекът, който носи всичките ни грехове. Защо Той изговорил тези думи? Изговорил ги, защото бил направен грях за нас. Грехът взел повод чрез заповедта и убил Христос.

Христос пронизал тъмната

Когато Христос бил на път да издъхне, всичко което знаел за Отец сякаш пронизало тъмнината за момент и Той казал:

Лука 23:46 И Исус извика със силен глас и каза: Отче, в Твоите ръце предавам духа Си.

Той се чувствал напълно осъден и смазан и в самия последен момент решил да вярва, че Отец ще Го приеме въпреки че това Му изглеждало невъзможно.

Със страшните си изкушения Сатана разкъсваше сърцето на Исус. Спасителят не можеше да погледне отвъд портите на гроба. Надеждата не му разкриваше, че ще излезе от гроба като победител, нито пък, че жертвата Му ще бъде приета от Отца. Той се побоя, че грехът е така оскърбителен за Бога, че Тяхната раздяла трябваше да бъде вечна. Христос изпитваше същата душевна мъка, която ще изпита и грешникът, когато милостта няма вече да пледира за провинената раса. Чувството за грях, довеждащо до гнева на Отца над Него като заместник на човека - това бе, което направи чашата, която Той пиеше, толкова горчива. И тя сломи сърцето на Божия Син.

Никое око не можеше да проникне през тъмнината, която обвиваше кръста, и никой не можеше да проникне в подълбокия мрак, който обвиваше страдащата душа на Христос. Гневните светкавици сякаш бяха хвърляни по Него, докато висеше на кръста. Тогава “Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? Боже мой, Боже мой, защо си Ме оставил?” Когато външният мрак обви Спасителя, много хора извикаха: “Небесното отмъщение е насочено към Него. Светкавиците на Божия гняв са насочени към Него, защото Той претендира, че е Божият Син.” Мнозина от вярващите в Него чува отчаяния Му вик. Надеждата им се стопи. Щом Бог бе изоставил Исус, на какво можеха да се надяват Неговите последователи?

Изведнъж тъмнината се вдигна от кръста. И с ясен, подобен на тръба глас, който сякаш проехтя над цялото творение, Исус извика: “Свърши се! Отче, в Твоите ръце предавам духа Си.” Светлина огря кръста и лицето на Спасителя блесна със славата на Слънцето. След това склони глава на гърдите Си

и издъхна. *Копнежът на вековете* – с. 753, 754, 756 / бълг. Гл.
78 *Голгота - Параграф 38, 43, 47*

Този вик, който пронизал тъмнината и се хванал за Отец, е нашето спасение. Светлината която обкръжила кръста е доказателство за приемането ни от Бога, избавяйки ни от ямата на ада. Неговата победа е наша. Смъртта Му разкрила съдебната система на Сатана, а Неговата вяра, която пронизала облака на греха ни, постигнала нашето спасение. Как било осъществено това? Той уповавал, че Отец все пак ще Го приеме, въпреки че всяка фибра на естеството Му казвала, че това е невъзможно.

Това е същата вяра, която била изявена и от Авраам, когато бил превит под тежестта на ужасното страдание при мисълта да отнеме живота на сина си. Когато влязъл в тъмнината, той решил да вярва, че Бог ще направи събитията да съдействат за добро и ще спази обещанията Си.

Също като при ханаанката, на която срещата с мълчанието на Исус ѝ изглеждало като заявлението, че е куче. Грехът скрил от нея лицето Му. Какъв грях? Това била расистката омраза между юдеи и ханаанци. Този грях скрил лицето на Исус от жената, но Исусовият Дух в нея, пронизал това което скривало лицето Му и тя изговорила славните думи:

Мат. 15:26-27 Той в отговор каза: Не е хубаво да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата. А тя каза: Да, Господи, но и кученцата ядат от трохиите, които падат от трапезата на господарите им!

Христос ни освобождава от страха от смъртта

Когато Адам съгрешил, той бил въведен в безмилостната съдебна система на Сатана, според която всяко нарушение трябва да бъде наказано, и, тъй като Бог бил казал, че яденето от дървото означава

смърт, Адам приел идеята, че Бог със сигурност ще го умъртви. Това поставило Адам в робска килия.

Евр. 2:15 И да избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство.

Синът на Бога дошъл да сломи силата на смъртта, пронизвайки тъмнината на сатанинската безмилостна съдебна система. На кръста, Той слязъл там където стоял човекът. Човекът се намирал на мястото, където се вярва, че нашето беззаконие е по-голямо от това което може да бъде простено. Точно на същото това място Божият Син поверил Своя Дух в ръцете на Отец. Предприемайки това действие, Той разтърсил царството на Сатана. Нашият Спасител Йешуа взривил лъжата, че Отец не би ни приел. Затова четем:

Евр. 2:14 И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола.

Непорочният Божи Син увисна на кръста с наранена от бичуване плът. Същите ръце, които тъй често се бяха протягали, за да благославят, бяха приковани на дървените греди. Нозете, които тъй неуморно ходеха, за да служат и вършат услуги от любов, бяха забити с шипове за дървото. Царствената Му глава бе прободена от трънения венец. От треперещите Му устни се изтръгна плачевен вик и всичко това, което понесе - кървавите капки, стичащи се от главата Му, от ръцете Му, от нозете Му, агонията, разтърсила тялото Му, и неизказаната мъка, изпълнила душата Му при скриването на лицето на Неговия Баща - заявяват на всеки човек: **заради тебе Божият Син се съгласи да понесе товара на вината, заради тебе Той разруши царството на смъртта и разтвори вратите на рая.** *Копнежът на вековете - с. 755/бълг. Гл. 78 Голгота - Параграф 46*

Възприемайки нашето естество, Христос поставил Себе Си там където стои човекът във вярата, че Бог има безмилостна справедливост и от

това място Той се предал на Неговия Баща вярвайки, че ще бъде приет независимо от всичките Си чувства.

Скъпи Господи Исусе, колко си прекрасен. Ти си пътят истината и животът. Ти изобличи змията на кръста и разкри нейната безмилостна съдебна система, и показа, че Отец желае да ни приеме.

Кръстът обяснява всички присъди на Бога

Щом веднъж разберем кръста, тогава сме в състояние да разберем много истории, които изглеждат сурови и плашещи.

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, струяща от Голгота, Божиите качества, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни. Виждат се милост, нежност и бащинска любов, смесени със святост, справедливост и мощ. Чрез славата на Божия престол, велик и превъзвишен, ние виждаме характера Му в милостивите откровения и разбираме, както никога преди това, значението на скъпото име „Татко наш“. *Великата борба - с. 652, параграф 1 / бълг. гл. 40 - Избавлението на Божия народ - Параграф 43*

Историята на кръста ни учи, че това, което, чрез закона, изработва смъртта, е грехът. С това имаме предвид, че грешникът не вярва, че Бог прощава греха. Йешуа сломил господството на смъртта, заставайки на тази територия и избирайки да вярва, че Отец Го приема. Това напълно разтърсило лъжата за характера на Бога, че е безмилостен съдия. Разкрило, че грехът е унищожителят; грехът скрил лицето на Отец; грехът пречел на ръката да се протегне, за да се хване с вяра за прощението. Грехът е този който карал фарисеите да осъдят Исус; грехът бил този, който накарал Пилат да направи компромис пред юдейските водачи; грехът бил този, който накарал Юда да Го предаде; грехът бил този, който повесил Исус на кръста.

Защо тогава лъжата, че нашият Баща е безмилостен съдия, продължава да живее? Защото Сатана изменя значението на кръста като акт на Бога.

Ис. 53:3-4 Презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвръщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо. А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен.

Кръстът разкрива пред нас удивителната любов на Отец, но грехът ни заблуждава чрез закона и ни кара да вярваме, че Бог е изисквал смърт, за да задоволи гнева Си срещу греха. Кара ни не само да вярваме, че Бог е изисквал това, но и че Самият Той е убил Своя Син. Исаия 53-та глава ни казва, че ние гледаме на кръста по този начин. Когато прочитаме присъдите на Бога в Стария завет като поразяване на грешници от самия Бог, ние разкриваме своето разбиране за кръста. Когато преценяваме онези, които са умрели, като поразени от Бога и наскърбени, тогава се съгласяваме със Сатана, че Бог има безмилостен съд, използвайки смъртоносна сила върху онези, които съгрешават срещу Него. При всяко събитие в Библията, където хората умират чрез съд, ние сме призовани да гледаме към кръста. Защо това е така?

Малцина се замислят върху това, какви страдания е причинил грехът на нашия Създател. Цялото небе страдаше с Христовата агония; но това страдание не започна, нито свърши с Неговото явяване в човешки образ. **За нашите притъпени сетива кръстът е разкриване на онази болка, която още от начало грехът причини на Божието сърце.** Всяко отклонение от правото, всяко жестоко дело, всяка несполука на човечеството да достигне Неговия идеал, причиняват скръб на Бога. **Когато над Израил идваха бедствия, които бяха само сигурните последствия на отклонението им от Бога - покоряване от страна на неприятелите им, жестокости и смърт - "Неговата душа се смили за окаянието на Израила". "Във всичките им скърби Той скърбеше;... дигна ги и ги носи през всичките**

древни дни” (Съд. 10:16; Исаия 63:9)... *Възпитание* – с. 263 /
бълг. Гл. 31 Дело за цял живот – Параграф 43

Нашият Баща и Господ Исус не желаят никой да загине. Причинява им безмерна болка, когато гледат как грешниците се погубват.

2 Петр. 3:9 Господ не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне, а дълго ни търпи; понеже не иска да погинат някои, а всички да дойдат на покаяние.

Съдени сме според начина по който ние съдим

Защо всички не стигат до покаяние? Понеже не вярват, че Бог може да им прости. Забележете че нашата присъда (преценка) за наказаните в Стария завет и окончателната смърт на нечестивите, ще бъде съдебната система, която ще използваме за самите нас.

Мат. 7:2 Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.

Защото ако прочитаме всички истории на Библията, където се осъществяват някакви присъди над хора, така сякаш Бог повече не им е предлагал прощение и е отдръпнал милостивата Си ръка, за да ги унищожи, тогава точно по същия начин ще съдим и себе си, когато убеждението за грях дойде при нас чрез закона.

Моля ви не пропускайте този момент. Бог ни изпраща убеждение за грях, за да ни спаси. Ако вярваме, че Бог достига един момент, когато отдръпва това предложение, тогава няма да можем да издържим времето на Якововата скръб. Нашите грехове ще ни смажат, когато ни бъдат разкрити. Ще бъдем измъчвани от греховния ни живот чрез закона. Но за онези, които са избрали да вярват, че ръката на милостта е винаги протегната, няма никога да е прекалено късно да проникнат тъмнината на осъждането ни и да бъдат спасени. Как се моля да уловите

значимостта на тези думи. Те ще докажат или спасението, или осъждането ви в зависимост от това как избирате да им отговорите.

Библията ни казва:

Пс._86:5 Защото Ти, Господи, си благ и готов да прощаваш, и многомилостив към всички, които Те призовават.

Пс. 100:5 Защото ГОСПОД е благ, **милостта Му е вечна** и верността Му – към всички поколения.

Божията милост е вечна. Тя не приключва по което и да е време. Приключва само за онези, които не вярват в нея.

Пс._86:13 Защото милостта Ти към мен е голяма и Ти избави душата ми от дълбините на Шеол.

Кой е най-ниският Шеол? Това е мястото, където се чувствате сигурни, че не може да ви се прости. Бог може да ви избави от това ако вярвате.

Текущо обобщение

Нека обобщим това което обмислихме до момента:

1. Законът служи за смърт при човека в греха и за живот при човека в правдата. Римл. 7:5-13
2. Плътският човек приема лъжата на Сатана, че престъплението трябва да бъде наказано със смърт и че е безсмислено да се иска прощение. Гал. 3:10
3. Законът убеждава в грях, за да даде милост, но плътският човек разбира осъждането като прелюдия към сигурна смърт. Йоан 16:8; Бит 4:13 (Цариградска Библия 1871 г.)
4. Милостта на Бога е вечна. Пс. 100:5. Грешникът осъжда себе си на смърт и унищожение. Римл. 1:32; Бит. 4:13 (Цариградска Библия 1871 г.); Числа 14:28

5. Христос изобличава лъжата на Сатана чрез Своята смърт на кръста. Чрез смърт Той унищожил онзи, който имал силата на смъртта. Евр. 2:14
6. Христос взе на Себе Си нашите грехове и умря така както умира грешникът, за да разкрие, че грехът причинява смърт. 2 Кор. 5:21
7. В позицията на най-низкия и измъчващ ад, Христос поверил Себе Си в ръцете на Отец и по този начин разтърсил властта на смъртта. Мат. 27:46; Лука 23:46
8. Човечеството гледа естествено на кръста като на присъда директно от Бога и продължава да вярва в лъжата на Сатана за безмилостната справедливост (Ис. 53:3, 4).
9. Всички истории за съд в Библията са откровения на кръста, защото Христос бил наскърбен във всичките скърби на човечеството (Ис. 63:9). Начинът по който отсъждаме за тези истории е този чрез който и ние ще бъдем съдени (Мат. 7:2).

Идолопоклонството при златното теле и неговото наказание

Нека сега приложим тези принципи за една от историите на Стария завет.

Изх. 32:26-28 И Мойсей застана при входа на стана и каза: Който е откъм ГОСПОДА, нека дойде при мен! И всичките Левиievi синове се събраха при него. И той им каза: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Препашете всички мечи на бедрото си, минете напред и назад, от врата на врата през стана, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки съседа си! И Левиевите синове направиха според думата на Мойсей и в този ден паднаха около три хиляди мъже от народа.

Сега забележете коментара на Духа на пророчеството:

Мойсей замолил всички, които били свободни от този голям грях на идолопоклонство, да дойдат и да застанат отдясно на него; също и онези, които се били присъединили към бунтовниците, покланяйки се на този идол, но които се били покаяли за своя грях за това че толкова бързо са се отклонили от Бога, да застанат от лявата му страна. **Имаше една доста голяма група, главно от смесеното множество, която предизвика изработването на телето, която беше упорита в своя бунт, и не желаше да застане до Мойсей,** нито от дясно на него, нито отляво. Тогава Мойсей заповяда на онези, които бяха отдясно да извадят мечовете си, да излязат напред и да заколят бунтовниците, които искаха да се върнат обратно в Египет. **Никой друг не трябваше да изпълни Божията присъда върху престъпниците, освен онези, които не бяха участвали в идолопоклонството.** Той им заповяда да не щадят, нито брат, нито другар, нито близък. **Онези които взеха участие в това дело на заколение, колкото и болезнено да бе то, сега трябваше да осъзнаят, че изпълняваха тържествено наказание от Бога върху своите братя; и за изпълнението на това болезнено дело, което бе в противоречие със собствените им чувства, Бог щеше да им даде своето благословение.** Чрез изпълнението на този акт, те показаха истинските си чувства относно [252] голямата престъпност на идолопоклонството, и посветиха себе си по-пълно на свещеното поклонение на единия истинен Бог. *Духът на пророчеството - том 1, с. 251, 252*

Истинският генерал тогава зае своята позиция на страната на Бога. Той дойде директно от присъствието на Господ, където Го умоляваше да отвърне гнева Си от Неговия заблудил се народ. Сега като Божий служител той трябваше да извърши едно друго дело, да защити честта Му пред народа, и да ги остави да осъзнаят, че грехът е грях, и правдата е правда. Имаше да извърши едно дело, чрез което да се противопостави на ужасното влияние на Аарон. "Тогава Мойсей застана при вратата на лагера и каза: Който е на страната на Господ, нека дойде при мен. И всички синове на

Леви се събраха при него. И той им каза: Така говори Господ, Израилевият Бог: Препашете всички меча на бедрото си, минете напред-назад през стана, от врата на врата, и убийте всеки брат си, и всеки другаря си и всеки съседа си! И Левиевите синове направиха според думата на Мойсей и в този ден паднаха около три хиляди мъже от народа. Защото Мойсей беше казал: Посветете себе си днес на Господа, като се вдигнете всеки против сина си и против брат си, за да ви се даде днес благословение."

Тук Мойсей дефинира истинското посвещение като послушание на Бога, заставайки в защита на правото и, показвайки готовност за провеждане на Божиите цели в най-нежеланите задължения, изпявайки с това, че изискванията на Бога са по-висши от изискванията на приятели, или живота на най-близки роднини. Синовете на Леви се посветиха на Бога за изпълнението на Неговата присъда срещу престъпление и грях. *Свидетелства към църквата, том 3 - с 300, 301 / бълг. Гл. 28 Мойсей и Аарон - Параграф 21, 22*

Нека обобщим ключовите моменти:

1. На хората било предложено покаяние за греховете им.
2. Една голяма група отказала да застане до Мойсей. Те не се покаjali и не приели прощение.
3. Мойсей заповядал на онези, които не били взели участие в идолопоклонството, да вземат мечове си и да заколят бунтовниците независимо от чувства.
4. Това било едно тържествено наказание от Бога.
5. То било болезнено дело, чието извършване щяло да им донесе благословение.
6. То определяло едно истинско посвещение и послушание на Бога.

Естественият отклик спрямо тази история е да се извади заключението, че тези хора са били поразени от Бога и наскърбени. Естествено е също да се приеме заключението, че тези хора са заслужавали да умрат, понеже не само са се поклонили на фалшив бог, но и упорито са

отказвали да се покаят. Естествената справедливост ни казва, че Бог е трябвало да ги убие, за да запази народа, защото те не искали да се подчинят при никакви обстоятелства.

Случаят изглежда приключен. Точно в този момент ще е естествено да се приеме заключението, че Бог е стоял в позицията на езекутор спрямо тези високомерни грешници и въпреки че не е било приятно, то е трябвало да се извърши. По-добре би било да загинат тези 3000 души, отколкото да загине целият народ (Йоан 11:50).

Как четеш?

Проповядващите вестта на третия ангел сме инструктирани да следваме правилата на Милър за тълкуване на Библията.

Онези които са ангажирани с прогласяването на третата ангелска вест, изследват Писанията според същия план, който бил възприел Отец Милър. В малката книжка със заглавие: "Възгледи за пророчествата и пророческата хронология," Отец Милър дава следните прости, но разумни и важни правила за изучаване и тълкуване на Библията:--

"1. Всяка дума трябва да има свое лично отношение (връзка) към темата, представена в Библията. 2. Всичкото писание е необходимо, и може да се разбере чрез усърдно прилагане и изучаване. 3. Нищо от разкритото в Библията не може и няма да бъде скрито за онези, които искат с вяра, без да се колебаят. 4. **За да се разбере една доктрина, съберете всички текстове от Писанието по темата, която искате да разберете; след това нека всяка дума има своето подходящо влияние**, и ако можете да съставите теорията си без противоречие, не може да сте в грешка. 5. Писанието трябва да бъде тълкувател на себе си, тъй като то самото е правило за себе си. Ако завися от някой учител да ми го обясни и той да трябва да се досеща за неговия смисъл, или пък желае да го представи според собственото си сектантско кредо, или, за да бъде смятан за мъдър, тогава неговото

предположение, желание, кредо или мъдрост стават мое правило, а не Библията."

Горното са само част от тези правила; и в нашето изучаване на Библията, всички ние ще направим добре ако послушаеме представените принципи. *Ривю енд Херълд, 25-ти ноември, 1884 г.*

Измерване чрез живота и смъртта на Христос

Ние не следваме правилата за тълкуване на Милър, ако формираме заключенията си преди да сме събрали всички парченца. Две много важни части, които трябва да бъдат включени, са: животът и смъртта на Исус. Какво ни казва животът на Исус за съдбите на Бога?

Евр. 7:26 Защото такъв първосвещеник ни трябваше: **свят, невинен, непорочен**, отделен от грешните и възвисен по-горе от небесата;

Ис. 53:9 И определи гроба му с нечестивите, и с богатия при смъртта му; **защото не беше извършил насилие**, нито имаше измама в устата му.

"Ирод и нечестивите власти убиха Праведния, **но Христос никога не уби който и да е**, и ние можем да припишем духа на преследването—понеже хората искат свобода на съвестта—на неговия произход—Сатана." *Ръкопис 62 - 1886 г., стр. 64*

Евр. 13:8 Исус Христос е същият вчера, днес и до века.

Йешуа никога не е наранявал който и да е, никога не е проявявал насилие и никога не е убил който и да е. Можем също да бъдем сигурни, че Христос е същият в цялото Писание. Каква била мисията на Христос с идването Му в този свят:

...неприятелят на доброто до такава степен е заслепил умовете на хората, че те гледат на Бога със страх; считат, че е строг и не прощава. Сатана ги е подвел да Го възприемат като Същество, Чието главно качество е строгата справедливост; като безпощаден съдия, като суров, взискателен кредитор. Описвал е Твореца като такъв, Който наблюдава човеците с ревниво око, само и само да зърне някоя тяхна слабост или грешка, за да може после да стовари наказанията Си върху тях. Точно затова Исус дойде да живее всред хората, за да премахне тази мрачна сянка, като разкрие пред света безпределната Божия любов. **Божият Син слезе от небето, за да ни открие Отца.** “Никой човек не е виждал никога Бога; Единородният Син, Който е в обятията на Отца, Той Го изяви.” Йоан 1:18. *Пътят към Христос – с. 10, 11 /бълг. Гл. 1 Божията любов към човека - Параграф 5*

Земната мисия на Христос трябваше да разкрие Отец и да премахне фалша, че Бог е строг и непрощаващ Съдия. В най-красивата молитва на Исус Го чуваме да казва:

Йоан 17:6 Изявих Името Ти на хората, които Ми даде от света. Те бяха Твои и Ти ги даде на Мен, и те опазиха Твоето слово.

Исус изявява името/характера на Отец

Името на Бога е Неговата слава, а Неговата слава е характерът Му.

Ис. 42:8 Аз съм Господ, това е **Името** Ми; и **славата** Си няма да дам на друг, нито хвалата Си – на изваяните идоли.

Евр. 1:3 Който, бидейки **сияние на Неговата слава** и отпечатък [характер] на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините;

Както ни е казано в Пътя към Христос, Исус дошъл на тази земя, за да разкрие целия характер на Отец. Както Исус казал на Филип:

Йоан 14:9 Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца?

Исус казал на Филип, че неговото наблюдение върху служението на Христос го квалифицира като такъв, който точно познава характера на Отец.

Бог не остави неизвършено нищо от това, което можеше да направи за нас. **Той даде един съвършен пример за Своя характер в характера на Своя Син;** и делото на Христовите последователи, когато гледат несравнимото превъзходство на Неговия живот и характер, е да растат в Неговото подобие. Когато гледат към Исус и откликват на Неговата любов, те ще отразяват образа на Христос. *Ривю енд Херълд - 15-ти февруари, 1898 г.*

Целият характер на Бога бе разкрит в неговия Син. *Знамения на времето - 30-ти декември, 1889 г.*

Исус изявил напълно името (или характера) на Своя Баща. Затова всички истории на Библията трябва да включват едно разбиране за живота на Исус на земята. Той беше невинен, не прояви насилие и никога не уби който и да е. Това е даденото ни откровение за Отец чрез Христос.

Какво казал Йешуа за употребата на меч като средство за защита?

Мат. 26:52, 53 Тогава Исус му каза: **Върни меча си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат.** Или мислиш, че не мога да се помоля на Моя Отец и Той да Ми изпрати още сега повече от дванадесет легиона ангели?

Йешуа казал на Петър да прибере меча; казал също, че ще уповава на Своя Баща да Го защитава чрез ангелите Си.

Исус като съдия

Какво да кажем за примерите на съд в живота на Исус? Какво виждаме?

Мат. 23:31-38 с което свидетелствате за себе си, че сте синове на онези, които избиха пророците. **Допълнете и вие мярката на бащите си. Змии! Рожби на усойница! Как ще избегнете осъждането на пъкъла?** Затова, ето, Аз изпращам до вас пророци, мъдречи и книжници: едни от тях ще убиете и ще разпънете, други от тях ще биете в синагогите си и ще гоните от град в град, за да дойде върху вас всичката праведна кръв, пролята на земята – от кръвта на праведния Авел до кръвта на Захария, Варахивия син, когото убихте между храма и олтара. Истина ви казвам: всичко това ще дойде върху това поколение. Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте! **Ето, вашият дом ви се оставя пуст.**

Ръководителите на юдейския народ отказали да приемат Йешуа като Месия. Това отхвърляне щяло да доведе до отхвърлянето на целия народ като Негов избран народ. Това означава, че целият израилев народ се намирал в опасност заради тези отстъпили ръководители. Сега би било времето за използването на меч (ако Исус е трябвало да използва такъв), понеже народът е трябвало да бъде спасен! Не би ли било по-добре, около 3000 юдейски водачи да бъдат заклани, за да не загине целият народ? Как отговорил Исус?

Мат. 23:34 Затова, ето, Аз изпращам до вас пророци, мъдречи и книжници: едни от тях ще убиете и ще разпънете, други от тях ще биете в синагогите си и ще гоните от град в град.

Исус щял да им изпраща пророци и мъдречи, за да ги умоляват и накрая щял да ги остави на собствените им замисли.

Мат. 23:38 Ето, вашият дом ви се оставя пуст.

Юдеите сами бяха изковали собствените си окови, сами бяха напълнили чашата на отмъщението си. В пълното унищожение, сполетяло народа им, и във всичките бедствия, които ги следваха в разпиляването им, те само жънеха посятото от собствените си ръце. Пророкът казва: “Ти погубил себе си, Израилю”; “защото си паднал чрез беззаконието си” (Осия 13:9, 14:1 - ЦП). Страданията им се представят често пъти като наказание, сполетяло ги по заповед направо от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело. **Чрез упорито отхвърляне на Божествената любов и милост, евреите бяха накарали Божията закрила да се отдръпне от тях и на Сатана бе позволено да ги владее според волята си.** Страхотните жестокости, които се извършиха при разрушаването на Ерусалим, са една проява на отмъстителната мощ на Сатана над поддаващите се на неговия контрол. *Великата борба - с. 35, 36 / бълг. Гл. Предсказание за участта на света / Унищожението на Ерусалим - Параграф 45*

Друг пример за съд в живота на Исус е Неговото очистване на храма.

Йоан 2:13-16 И като приближаваше Пасхата на юдеите, Исус се изкачи към Ерусалим. И намери в храма продавачите на волове, овце и гълъби и тези, които седяха и разменяха пари; и като направи бич от върви, изпъди всички от храма, както и овцете и воловете; изсипа парите на тези, които разменяха пари, и прекатури масите им; а на тези, които продаваха гълъбите, каза: Махнете ги оттук и не правете Бащиния Ми дом дом за търговия.

Този пример описва как Исус изпълнява присъда. Нека проследим коментара в *Копнежът на вековете*:

1. Убеждение за грях:

Застанал на стъпалата на храмовия двор, Христос с изследващи очи обхваща разкрилата се пред Него сцена. С пророчески поглед гледа бъдещето - не само години, но

векове и епохи. Вижда как свещеници и управници ще отклоняват нуждаещите се от техните права и ще забраняват евангелието да се проповядва на бедните. Вижда как Божията любов ще бъде скрита от грешниците и хората ще търгуват с Неговата благодат. **Пред тази картина лицето Му придобива израз на възмущение, сила и власт.** *Копнежът на вековете - с. 157 /бълг. Гл. 16 В Своя храм - Параграф 12*

2. Най-вътрешните мисли и мотиви са прочетени и вината довежда до мълчание:

Вниманието на народа е привлечено към Него. Очите на хората, заети с тяхната несвята търговия, се приковават в лицето Му. Те не могат да откъснат поглед от този Човек. **Чувстват, че Той чете най-съкровените им мисли и открива скритите им подбуди.** Някои се опитват да закрият лицата си, сякаш злите им дела са изписани върху тях, за да избягнат тези пронизателни очи.

Суматохата изведнъж спира. Шумът от търговията и пазарлъците е утихнал. Тишината става мъчителна. Чувство на благоговение изпълва събралите се. Сякаш бяха застанали пред Божия съд да отговорят за делата си. Гледайки Христос, те виждат Божествеността да проблясва през човешката одежда. Величието на небето застава, както Съдията ще застане в последния ден - не със същата слава, която ще Го придружава тогава, но със същата сила да чете в сърцата. Погледът Му обхваща множеството, виждайки всеки един поотделно. Осанката Му, внушаваща достойнство, сякаш се издига над тях и Божествена светлина озарява лицето Му. *Копнежът на вековете - с. 157, 158 /бълг. Гл. 16 В Своя храм - Параграф 12, 13*

3. Заповед относно греховното действие:

Той заговаря и ясният Му, звучен глас - същият, който на планината Синай провъзгласи закона, който свещениците и управниците нарушаваха - се чува да отеква под сводовете на храма: “Дигнете ги оттук; не правете бащиния Ми дом дом

на търговия.” *Копнежът на вековете* – с. 158 /бълг. Гл. 16 В
Своя храм -Параграф 13

4. Осъждане на греха и употреба на унищожителна сила над неодоушевени обекти, разкриваща Божието неодобрение.

Бавно слизайки по стъпалата и размахвайки бич от върви, събран при влизането Му в двора, Той заповядва на пазарящите се да отстъпят от преддверията на храма. С ревност и строгост, които никога преди това не бе изявявал, Той преобръща масите на среброменителите. Монетите падат с остър звън върху мраморната мозайка. Никой и не помисля да се усъмни в Неговия авторитет. Никой не смее да събере нечестната печалба. **Исус не ги удря с камшика от върви, но в ръката Му този прост бич изглежда ужасен като огнена сабя.** Служителите в храма, спекулиращите свещеници, комисионерите и търговците на добитък със своите овце и овни се втурват да излизат от храма с единствената мисъл да избягат от присъдата на Неговото присъствие. *Копнежът на вековете* – с. 158 /бълг. Гл. 16 В
Своя храм -Параграф 14

5. Вместо да поискат прошка, хората побягват:

Паника обхваща множеството, което чувства покоряващата сила на Неговата Божественост. Викове на ужас се изтръгват от стотици пребледнели устни. Дори учениците се разтреперват. Те са обзети от страхопочитание от думите и от така необичайното поведение на Исус. *Копнежът на вековете* – с. 158/бълг. Гл. 16 В
Своя храм -Параграф 15

Исус не използва никакво насилие над хората. Те са убедени за грях чрез закона. Вместо да се обърнат към Него с покаяние, те побягват поради човешкото разбиране за справедливост без милост. Исус искал да очисти сърцата им, но те отказали да се покаят и избягали; по този начин бил почистен само физическият храм. Грехът ги заблудил чрез закона. Но никой не бил убит, или жестоко атакуван от Исус. Очистването на храма показва по какъв начин съди Отец, понеже Христос разкрива Своя Баща.

Друг пример е проклятието изречено над смокиновото дърво:

Мат. 21:19-20 И като видя една смокиня край пътя, дойде при нея, но не намери нищо на нея, освен само листа, и й каза: Да няма вече плод от теб до века! И смокинята веднага изсъхна. И учениците, като видяха това, се учудиха и казаха: Как така веднага изсъхна смокинята?

Случаят със смокиновото дърво бил пример за съд:

Учениците се бяха учудили, когато Исус прокле смокинята. Това Негово поведение им се стори необикновено. Често Го бяха чували да казва, че не е дошъл да осъди света, а светът да се спаси чрез Него. Спомниха си думите Му: “Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси” (Лука 9:55). **Исус извършваше чудните Си дела само за да спасява, не и да погубва. Учениците Го познаваха само като Възстановител, Лекар. Но това дело се отличаваше от всички други. С каква цел го стори? - питаха се те.**

“Бог обича да показва милост.” “- не благоволя в смъртта на нечестивия” (Михей 7:18; Езекиил 33:11). За Него унищожението и осъждането е “удивително дело” (Исаия 28:21). От милост и любов Той повдига завесата на бъдещето и открива на хората последствията от грешния начин на живеене.

Проклинането на смоковницата бе притча в действие. Това безплодно дърво, напичено измамно със зеленина, символизираше израилевия народ. Спасителят желаше да обясни на учениците Си причината и неизбежността на израилевата съдба. Затова Той придаде на дървото морални качества и го използва като тълкувател на божествената истина. *Копнежът на вековете - с. 582* *бълг. Гл. 64 Един осъден народ - Параграф 9-11*

Примерът със смокиновото дърво е много важен като символ на съд. Исус можел да заповяда на учениците си да отсекаат смокиновото дърво с брадви и меч. Той можел да счупи клоните му и да го изгори с огън.

Можел да отвори земята, за да го погълне. Но Той просто му говорил и водата в дървото била отстранена, и това причинило неговото изсъхване. Водата е символ на Духа и с оттеглянето на водата от дървото, на нас ни се показва как Духът на Бога е оттеглен от грешника. В тези два примера - очистването на храма и проклинането на смокиновото дърво, ние имаме демонстрация на Божия съд в неговия Син. Обърнете внимание как Духът на пророчеството казва, че това дело се е отличавало с унищожителния си акт. Затова тази притча ви показва как Бог унищожава; Той оттегля Духа Си.

Нека се върнем на историята със златното теле и да обмислим още някои точки. Критично важен е въпросът дали левитите са били изпълнени с Духа на Бога, когато са заклали 3000 души. Дали левитите са били в Новия или в Стария завет? Какво били казали израилтяните няколко седмици по-рано?

Изх. 24:7 После взе книгата на завета и я прочете, като народът слушаше. И те казаха: Всичко, което е казал ГОСПОД, ще вършим и ще бъдем послушни!

Какъв бил общият отговор, когато Бог предложил Новия завет на Израил, докато те били в Египет?

Изх. 6:8, 9 И ще ви въведа в земята, за която съм се клел, че ще я дам на Авраам, на Исаак и на Яков; и ще ви я дам за притежание. Аз съм ГОСПОД. И Мойсей говори така на израилевите синове, но поради притеснението на душите си и поради жестокото си робуване те не послушаха Мойсей.

Никой от израилтяните не повярвал в обещанията на Бога. Няма запис, който да показва, че левитите били отделени от останалата част от Израил в мърморенето и оплакването им. Няма запис, който да показва, че са били праведни. Всички те били в Стария завет, който е служението на смъртта. Затова левитите функционирали в този контекст.

Друг важен въпрос, който трябва да зададем, е, защо на Израил било заповядано да използва меч? Исус казал на Петър да върне меча си. Защо Исус би заповядал на левитите да извадят мечове и да убият

братята си? Къде в Писанието виждаме споменат физически меч за първи път?

Бит. 27:40 От меча си ще живееш и ще слугуваш на брат си, но ще дойде време, когато ще въстанеш и ще строшиш ярема му от врата си.

Исаак казал на Исав, че той щял да живее чрез меча. Исав никога не приел Новия завет. През целия си живот живял в Стария завет. Стариият завет е живеене чрез меча.

Та тогава защо Исус заповядал на левитите да заколят идолопоклонниците? Отново стигаме до думите на Христос:

Мат. 7:2 Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.

Делото на закона в служението на смъртта е да направи грехът да изобилства. Това означава, че каквото и да е мисленето на човека, законът ще увеличи тази мисъл и ще я изкара наяве. Забележете отново какво ни казва Писанието по този въпрос:

Ез. 20:25 Затова и Аз им дадох наредби, които не бяха добри, и правила, чрез които нямаше да живеят;

Как нашият небесен Баща (който е добър) ни дава нещо, което не е добро? Отговорът е, че Той ни позволява да бъдем съдени чрез собствения ни съд. Когато Божият народ се отклонява от Неговите заповеди, на безмилостната съдебна система на Сатана се позволява да се изяви. Тази съдебна система не е добра, но Бог допуска навлизането ѝ, за да може греховете на хората да бъдат наказани чрез собствената им греховност.

Господ казал на израилтяните: "Понеже те не изпълниха моите съдби, но презряха постановленията ми, и оскверниха съботите ми и очите им бяха след идолите на бащите им, затова и Аз им дадох постановления, които не бяха добри, и съдби чрез които няма да живеят." **Заради продължително непослушание, Господ прибавил наказания за**

престъпника на Неговия закон, които не били добри за престъпника, или чрез които той нямал да живее в бунта си.
Духът на пророчеството, том 1, стр. 265, Параграф 2

В книгата *Боговете на Египет* - като светкавици от небето, забелязахме, че заповедта за убиването на хората с камъни била египетска практика (Изх. 8:26), която израилтяните възприели (Изх. 17:4) и след това била включена в Тората (Левит 20:27). Защо? Защото били съдени според начина по който те съдят. Когато хората отказват да дойдат в Новия завет и да бъдат съдени с милост, те остават в Стария завет, за да бъдат съдени чрез техния собствен съд. Защо тогава това е представено като че Бог го заповядва? Законът влиза, за да може грехът да изобилства. Когато хората в тяхното плътско състояние чуват Словото на Бога те виждат собственото си лице в закона.

Яков 1:22, 23 **Бъдете обаче изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си. Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото;**

Човекът в Стария завет се заблуждава, също както грехът ни заблуждава и убива чрез закона. Защо Бог позволява това? Той позволява на нашето собствено мислене да ни съди и тогава ни предлага милост като ни кани в Новия завет. Написаното на камък служение на смъртта ни говори за осъждане и смърт. Тогава, на това място, ако се обърнем към Бога, с вярата, че Той ще ни помогне, можем да влезем в Новия завет. Ако не вярваме, че Той ще ни помогне, тогава умираме според собствената си присъда.

Авраам получава заповед да убие сина си

Като илюстрация на тази мисъл, нека разгледаме заповедта за жертването на Исаак.

Бит. 22:1-2 След тези събития Бог изпита Авраам и му каза: Аврааме! А той каза: *Ето ме*. И Бог каза: Вземи сега *сина си*, единствения си син, когото обичаш, Исаак, и иди в местността Мория и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа!

Защо Авраам бил изпитан в този пункт?

Бог призова Авраам да бъде отец на верните и неговият живот трябваше да бъде пример на вяра за следващите поколения. **Но вярата му не бе съвършена. Той прояви недоверие в Бога веднъж, когато скри истината, че Сара бе негова жена, и после при брака си с Агар.** За да може да стигне до най-високия образец, Бог го подложи на друг изпит - най-трудният, на който някога е бил подлаган човек. В нощно видение му бе наредено да отиде в земята Мория и там, на планината, която ще му бъде показана, да принесе сина си в жертва чрез всеизгаряне. *Патриарси и пророци - с. 147 / Гл. 13 Изпит на вярата - Параграф 7*

Изисканата от Авраам жертва не бе само за неговото добро, нито само за доброто на следващите поколения. Тя бе и за поучение на безгрешните, разумни същества от небето и от другите светове. Полето на борбата между Христос и Сатана - полето, където бе изработен планът на спасението - е учебник на вселената. **Тъй като Авраам бе показал недостатъчна вяра в Божиите обещания, Сатана го бе обвинил пред ангелите и пред Бога, че не е изпълнил условията на завета и не е достоен за Неговите благословения.** Бог искаше да докаже пред цялото небе верността на Своя слуга, да покаже, че не може да бъде прието нещо по-малко от съвършено послушание, и да

разкрие още по-пълно плана на спасението. *Патриарси и пророци – с. 154/Гл. 13 Изпит на вярата - Параграф 27*

Авраам все още имал остатъци от недоверие в сърцето си, които трябвало да бъдат премахнати. Възможно ли е Авраам да се е страхувал, че Бог може да поиска от него да отдаде сина си? Авраам бил ли е запознат с човешките жертви?

“...ханаанците живееха в земята.” Авраам достигна целта на своите надежди само за да намери страна, заета от отдаден на идолопоклонство чужд народ. **В горите се издигаха олтари на фалшиви богове, а по околните височини се принасяха човешки жертви.** Макар че вярваше в Божественото обещание, патриархът разпъна своята шатра с тревожни предчувствия. *Патриарси и пророци – с. 128/бълг. Гл. 11 Призоваването на Авраам - Параграф 8*

Може би това е било точно, защото той се е страхувал, че нещо би могло да се случи с неговия син. И в двата случая, страхът, че нещо може да се случи на Исаак, бил страх, че Бог би могъл да не изпълни обещанието Си към Него. Било ли е подобно на преживяното от Йов?

Йов 3:25 Защото онова, от което се боях, ме връхлетя и онова, от което се ужасявах, ми се случи.

Фактът че Авраам се е страхувал да каже на съпругата си за заповедта загатва, че той не бил сигурен дали ще върне обратно сина си. В пътуването, което отнело няколко дни, до мястото на жертвата Авраам се борил със съмненията си и накрая се предал на Бога и напълно уповавал в Него.

Помнете че делото на Стария завет е да ни покаже като огледало нашата греховност. Понеже всичко в бъдещето на Авраам зависело от живота на Исаак, Авраам щял да се изправи срещу страховете относно бъдещето на сина си и Бог го изпитал на основата на този негов страх във връзка с това дали щял да Му се довери. Ако Авраам бил уповавал на Бога, той никога не би минавал през този изпит. Законът не може да отрази нещо което не е там.

Виждаме подобен изпит в историята за Соломон и двете жени:

3 Царе 3:25-26 И царят каза: Разделете на две живото дете и дайте половината на едната и половината на другата. Тогава жената, чийто син беше живият, говори на царя, понеже сърцето я заболя за сина й, и каза: О, господарю мой, дайте й живото дете, но моля те, не го убивайте! А другата каза: Да не е нито мое, нито твое – разделете го!

Заповедта да се използва меч разкрива какво има в сърцето. Както Соломон заповядал детето да бъде посечено с меча, за да може да се разкрие какво имало в сърцата на двете майки, така и Бог заповядал на Авраам да заколи сина си, за да може да се разкрие какво има в неговото сърце.

Наказване на грях с грях

На едно друго ниво, тази присъда към Авраам дошла от Бога според неговата собствена присъда. Авраам бил извадил меча, за да защити своя племенник Лот и понеже бил живял чрез меча, сега бил призван да умре от меча с принасянето на неговия син. Така че тази заповед на Бога не идва извън контекст. Забележете какво казва Елън Уайт:

Сатана бе готов да му внуши, че се е излъгал, тъй като Божественият закон гласи: “Не убивай!” и Бог не би изисквал нещо, което веднъж е забранил...

Ако това обещание трябваше да се изпълни чрез Исаак, как можеше да се иска той да бъде умъртвен? Авраам бе изкушаван да повярва, че видението е фалшиво. В съмнението и мъката си той се поклони до земята и се помоли, както никога преди не беше се молил, за някакво потвърждение на заповедта - дали трябва да изпълни този ужасен дълг? Спомни си за ангелите, изпратени да му открият Божиите намерения за унищожението на Содом. Те му донесоха обещанието за същия този Исаак. И отиде на

мястото, където няколко пъти се бе срещал с небесни вестители, надявайки се отново да ги види и да получи някакво по-нататъшно наставление. Но никой не дойде да го утеши. Тъмнината сякаш го покриваше; но ясната Божия заповед звучеше в ушите му: “Вземи сега единствения си син, когото любиш...” Тази заповед трябваше да бъде изпълнена и той не се осмели да отлага. Денят приближаваше и редно бе да тръгне за своето пътуване. *Патриарси и пророци – с. 148 / Гл. 13 Изпит на вярата - Параграф 12*

Това е критично важна идея, която трябва да се обмисли. Когато Бог изпитал Авраам, искайки от него да заколи сина си, дали Бог е поискал нещо произволно? Не, това е директно свързано с проблемите за това къде той се бои и къде не уповава на Бога. За да може да въведе Авраам напълно в Новия завет, Той е трябвало да го срещне в Стария, за да може да посрещне греха му. Това разрешава привидния конфликт в следните думи:

Сатана бе готов да му внуши, че се е излъгал, тъй като Божественият закон гласи: “Не убивай!” и Бог не би изисквал нещо, което веднъж е забранил. *Патриарси и пророци – с. 148 / Гл. 13 Изпит на вярата - Параграф 12*

Как Бог може да заповяда нещо, което веднъж вече е забранил? Законът е наш детеводител, за да ни заведе при Христос (Гал. 3:24). Законът влиза, за да може грехът да изобилства (Римл. 5:20). Бог ни предава на съдби, които не са добри според нашето мислене в Стария завет, за да ни докара в добрите присъди на Новия завет.

Друг момент, който трябва да се обмисли е, че нашите съмнения и страхове ни карат да прочитаме погрешно думите на Бога. Обърнете внимание на следното:

Авраам бе човек. Неговите страсти и привързаност бяха като нашите, но той не се спря, за да спори по какъв начин ще се изпълни обещанието, ако Исаак бъде убит. Той не се спря, за да спори със своето разкъсано сърце. Знаеше, че Бог е справедлив и праведен във всичките Си изисквания **и се**

подчини на заповедта до самата буква. Патриарси и пророци – с. 153/Гл. 13 Изпит на вярата - Параграф 23

Ако Авраам се е покорил на заповедта до самата буква, тогава Бог трябва да е изисквал от Авраам само да принесе своя син, а не да го убива. Авраам не убил сина си, но вдъхновението казва, че е изпълнил заповедта до буквата. Това разграничение е важно, защото Бог не заклал Сина Си, но Го принесъл. Виждаме паралел на това в историята с ханаанката. Исус казал, че не е правилно да се вземе храната на децата и да се даде на кучетата (Мат. 15:26). Тя си мислела, че Той я нарича куче, но Исус изпитвал нейния расистки предразсъдък и този на учениците. Нейният отговор можел да бъде, че тя е дете на Бога и пак да получи обещанието, но тя имала схващането, че е куче и дори тогава повярвала и приела замоленото от нея. В книгата на Йоан виждаме много примери на хора, които приели погрешно думите на Исус. Случаите с Никодим, жената при кладенеца, нахранването на 5000, и други места, всички тези хора разбирали Исус погрешно и превръщали думите Му в невъзможни. Това е една човешка черта, която законът изобличава с влизането си.

Веднъж разберем ли този принцип на увеличаващия се грях, можем по-добре да оценим какво се случва в историята със заколването на 3000 при златното теле. Нека разгледаме историята с Илия, за да видим как Божията заповед е разбрана погрешно и все пак Той изпълнява целта Си.

Илия и употребата на меч

Този процес на употребата на меч се вижда и в служението на Илия.

3 Царе 18:40 Тогава Илия им каза: Хванете пророците на Ваал! Никой от тях да не избяга! И те ги хванаха и Илия ги заведе при потока Кисон, и там ги изкла.

Гласът на Илия отново се чува с изненадващите думи на заповедта към хората: "Хванете Вааловите пророци; не оставяйте никой от тях да избяга." Хората са готови да послушат думата му. Хващат фалшивите пророци, които са ги заблуждавали, и ги закарват при потока Кисон, и там Илия, със собствената си ръка заколва тези идолопоклоннически свещеници.

Сега когато присъдите на Бога са били изпълнени над фалшивите свещеници, и народът е изповядал греховете си и е признал Бога на бащите си, пресушаващото проклятие на Бога сега трябва да се оттегли, и Той трябва да поднови Своите благословения към народа Си и отново да освежава земята с роса и дъжд. *Свидетелства към църквата - том 3, с. 286 / бълг. Гл. 27 Лаодикийската църква; Подзаглавие: Жертвата на планината Кармил - Параграф 19*

Казано ни е, че присъдите на Бога били изпълнени над фалшивите свещеници. Какво още научаваме? -

Бог действаше чрез Илия, когато унищожаваше пророците на Ваал, което разпали огньовете на пъкля на сърцето на Езавел, за да отмъсти за кръвта на свещениците на Ваал. Такъв триумф е бил спечелен за Бога на Израил, че това раздвижи силите на тъмнината и тя решава, да, и се заклева в боговете си, че Илия ще умре, но не мисли за това, че над нея има Бог, който ще позволи на сатанинския агент да действа само за собственото й унищожение. *Материали от 1888 г., стр. 488, Параграф 1*

Обърнете внимание как се казва, че Бог действаше чрез Илия, когато унищожил пророците на Ваал. Действията на Илия отразяват ли характера на Божието царство? За да отговорим на този въпрос откриваме нещо много интересно в живота на Йоан Кръстител, който дошъл в силата и духа на Илия:

Мат. 11:2-3 А Йоан, като чу в тъмницата за делата на Христос, прати от учениците си да Му кажат: Ти ли си Онзи, който има да дойде, или друг да очакваме?

Защо Йоан, най-великият от пророците, има криза на вярата?

Йоан Кръстител, както и учениците на Спасителя, не разбираше естеството на Христовото царство. Той очакваше Исус да заеме Давидовия трон и тъй като минаваше времето, а Спасителят не предяви правата Си за царската власт, Йоан се обърка и разтревожи. Той бе заявил на народа, че за да пригответ пътя пред Господа, трябва да се изпълни пророчеството на Исаия - планините и хълмовете трябва да се снишат, кривите пътища да се изправят и неравностите да се изравнят. Той бе очаквал високите места на човешката гордост и власт да бъдат съборени. **Посочил бе Месия като Този,** в Чиято ръка бе веялката и Който щеше внимателно да очисти Своето зърно, Който щеше да събере пшеницата в Своята житница и **да изгори плевелите с неугасим огън. И Йоан, подобно на пророк Илия, в чийто дух и сила се бе явил в Израил, очакваше Господ да открие Себе Си като Бог, Който отговаря с огън.** *Копнежът на вековете - с. 215 / Гл. 22 - Параграф 4*

Нито Йоан Кръстител, нито учениците на Христос и Илия разбирали естеството на Христовото царство. Това изненадва ли ни? Вижте какво ни е казано за ангелите:

Небесните интелигентни същества бяха готови за страшна изява на всемогъща сила. Всяко движение бе наблюдавано с голяма загриженост. Очакваше се упражняване на справедливост. **Ангелите очакваха Бог да накаже жителите на земята. Но Бог каза: Аз ще изпратя Моя Син.** Може би ще Му отдадат почит. “Бог толкова възлюби света, че даде своя единороден Син, та който вярва в него да не загине, но да има вечен живот.” **Удивителна благодат! Христос дойде не за да осъди света, но за да спаси света.** “В това се прояви любовта, не че ние сме възлюбими Бога, но че Той възлюби нас, и изпрати своя Син, да бъде омилостивение за греховете ни.” *Ръкопис 166 - 1898 г., Параграф 27*

Така че дори ангелите преди времето на Христовото първо идване не разбирали напълно характера на Бога. Ако това е вярно за ангелите, тогава какво да кажем за хората? Връщайки се при Илия, ние задаваме въпроса, кога за първи път той започнал да разбира естеството на Божието царство?

На Йоан бе открита същата истина, както и на Илия в пустинята, когато “голям и силен вятър цепеше бърдата и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не бе във вятъра; а подир вятъра земетръс, но Господ не бе в земетръса. И подир земетръса огън, но Господ не бе в огъня; а подир огъня” Бог говори на пророка с “тих и тънък глас” (3 Царе 19:11, 12). **Така Исус трябваше да извърши Своето дело не със звън на оръжия или чрез преобръщане на тронове и царства, а като говори на сърцето на човека чрез живот на милост и саможертва.** *Копнежът на вековете – с. 217/Гл. 22 -Параграф 14*

Чак след инцидента на планината Кармил Илия започнал да разбира, че Бог не е в огъня. Но дори след това събитие Илия се върнал в старото си разбиране?

4 Царе 1:10 А Илия в отговор каза на петдесетника: Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И слезе огън от небето и пояде него и петдесетте му войници.

Това събитие се случило след като Илия избягал на планината Синай и му било показано, че Бог не е в огъня. Самият Исус ни казва, че Илия не представлял царството на Бога, когато призовал огън над тези мъже.

Лука 9:54-56 Когато учениците Му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби, както стори и Илия? **А Той се обърна и ги смъмри, и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси.**

Бог действал чрез Илия за унищожаването на Вааловите пророци, но Той наказвал греха на Вааловите пророци с греха на Илия в употребата на меча.

Когато родителите или управителите пренебрегват задължението да наказват нечестието, Сам Бог ще вземе случая в Свои ръце. Въздържачата Му сила ще бъде премахната в определена степен от деятелите на злото, така че да се надигне една последователност от обстоятелства, която ще накаже греха с грях. *Патриарси и пророци - стр. 728 / Гл. 72 Бунтът на Авесалом - Параграф 5*

Ахав не е трябвало да позволява на Вааловите пророци да благоуспяват, затова Бог позволил една поредица от обстоятелства да се развие, така че грехът да бъде наказан с грях. Помнете, че, понеже Йоан Кръстител не разбирал царството на Бога, той изпаднал в криза на вярата. Същото се случило и с Илия. След преживяването на планината Кармил, той очаквал веднага да се случи една реформация, но тя не се осъществила, защото действията на Илия не били представителни за небесното царство.

Какво видя Илия? Видя ли чрез вяра обещанията на Бога? Спомни ли си за своята вяроност във всяка спешна ситуация в миналото? Не, мрачната сянка на Сатана в неговия агент Езавел изкривяваше пътя му, заплашвайки го с жестока смърт. Той не можа да погледне към небето през сянката. Човешки ужас го смая и парализира ума му, и той беше така ужасно разочарован заради Израил, че стана и побягна за живота си, със разочарование и скръб, насочвайки несигурните си стъпки, без да знае накъде отива.

Малко преди това, в силата и властта на Бога, той бе пълен с ревност и силен интерес към отстъпилия Израил, бягайки отпред или отстрани на Ахаавовата колесница. Той трябваше да защити славата на Бога. Трябваше да предизвика отстъпилия Израил, или да служи напълно на Бога, или напълно на Ваал. Но сега този човек изглеждаше, така слаб, както и другите хора. Не беше чул специално слово от Господ,

което да го насочва към поетия от него курс, и за неговите стъпки нямаше цел. Тласкан от съмнения, несигурен накъде водеше пътя му, той бягаше насам и натам и то за живота си, но Бог не забрави Илия. Той подежда за Своя служител, попита го: “Какво правиш тук Илия?”

Внимателното изучаване на тази история с молитва ще бъде в помощ за народа на Бога при трудности. Нека човек внимава да не поема отговорности, които Бог не изисква от него, и да се поставя между Господ и Неговите изкушавани и изпитвани, така че Божиите цели да не бъдат осъществени в преживяванията на тези личности.
Материали от 1888-ма година - стр. 489, Параграф 1, 2

Съмнението и объркването на Илия дошло, защото разбирал погрешно царството на Бога. Както каза Елън Уайт:

На Йоан бе открита същата истина, както и на Илия в пустинята, *когато* “голям и силен вятър цепеше бърдата и сломяваше скалите пред Господа, *Копнежът на вековете* - с. 217 / Гл. 22 - Параграф 14

Едва след преживяването на планината Кармил той започнал да разбира естеството на Божието царство. Илия поел отговорности, които не му били дадени и това го довело до разочарование и провал. Но ние си спомняме, че “Бог действаше чрез Илия, когато Той унищожаваше пророците на Ваал.” И как Бог работеше чрез Илия в тази ситуация? Забележете следното твърдение:

Вааловите свещеници се смаяха от чудната изява на силата на Йехова. Но въпреки неудобната ситуация, в която бяха изпаднали, и въпреки присъствието на Божествена слава, **те отказаха да се покаят** от злите си дела. Все още желаеха да бъдат пророци на Ваал. Така показаха, че заслужават да бъдат унищожени. За да бъдат израилтяните предпазени от примките на онези, които са ги учили да се поклонят на Ваал, **Илия е насочен от Господ да унищожи фалшивите учители.** *Пророци и царе - стр. 153, 154 / бълг. Гл. 11 Кармил - Параграф 29*

В заповедта на Бога откриваме служението на смъртта. Бог произнася смъртна присъда за пророците на Ваал. Както научихме, намерението на тази присъда е да насърчи осъдените да търсят милост. Отказът да търсят милост идва единствено от погрешното разбиране, от погрешната концепция за Бога на осъдените, и затова те се самоосъждат, когато Господ се оттегля от тях. Виждаме какво се е случило, когато Бог произнесъл присъда над Израил в историята с Мойсей:

Иzx. 32:10 И сега остави Ме, да пламне гневът Ми против тях и да ги изтребя, а теб ще направя велик народ.

Тази заповед е изпит за Мойсей, и как отговоря той?

Иzx. 32:11 Тогава Мойсей се помоли на ГОСПОДА, своя Бог, и каза: ГОСПОДИ, защо да пламне гневът Ти против Твоя народ, който си извел от египетската земя с голяма сила и мощна ръка?

Мойсей се застъпва за народа, когато Бог показва, че ще ги погълне. Защо Мойсей просто не приел заповедта? Защо би дръзнал да апелира срещу съда на Бога? Интересното е, че, когато Бог казал, че ще унищожи Израил, Мойсей поиска милост, но когато на самия него по-късно е дадено да изпълни присъдата да унищожи, той отишъл по-далече в своята присъда.

Иzx. 32:27 И той им каза: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Препашете всички меча на бедрото си, минете напред и назад, от врата на врата през стана, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки съседа си!

Когато Господ издал заповедта за заколението на Вааловите пророци, дали с това не е поканвал Илия да се застъпи за милост към тези хора? Не се ли е опитвал да извади наяве вътрешните чувства на Илия към тези мъже?

3 Царе 19:10 А той каза: Много ревнувах за ГОСПОДА, Бога на Войнствата; защото израилевите синове оставиха завета Ти,

събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, а и моя живот търсят да отнемат.

Възможно ли е Илия да е имал стаени чувства заради факта, че приятелите му са били убити от тези пророци на Ваал? Бил ли е уплашен и обезсърчен понеже са опитвали да отнемат живота му? Дали падналият от небето огън не му е изглеждал като нещо което сякаш оправдава убиването на тези мъже с меч? Когато смъртната присъда била дадена от Бога, дали Илия е възприел отговорности, които не са му били дадени и дали не е изявил стаените в него негативни чувства към тези пророци? Дали заповедта за заколението на Вааловите пророци не е увеличила онзи грях в Илия, който бил воден от вероятния мотив за разплата поради заколението на Божиите пророци и унищожаването на нацията с идолопоклонство?

Яков 5:17 Илия беше подчинен на подобни страсти като нас; и се помоли с молитва да не вали дъжд, и не валя дъжд на земята три години и шест месеца.

Щом Илия е бил подчинен на подобни страсти като нас, възможно ли е да е бил изкушен да търси отмъщение за избиванията на Божия народ, а вероятно и за онези, които са му били близки приятели? Щяхте ли да сте изкушени да отмъстите, ако ваш близък приятел е бил убит, особено ако не сте разбирали естеството на Божието царство?

Илия бил инструктиран да заколи Вааловите пророци, защото това било служението на смъртта и едно изпълнение на Старозаветен процес. Илия *не* бил инструктиран да посече с меч пророците на Ваал, но Бог действал, чрез това, за да накаже Израил, а и за да се изправи срещу собствените му по-дълбоки чувства, които не били в хармония с Божия закон.

На второ място, в Тората няма заповед за употребата на меч в изпълнение на присъда над виновника. Смъртната присъда за тези, които се покланяли на фалшив бог била убиване с камъни.

Вт. 13:6-10 Ако брат ти, синът на майка ти или синът ти, или дъщеря ти, или жената на пазвата ти, или приятелят ти, който

е като душата ти, те подмами тайно и каже: Да идем и да служим на други богове! – които нито ти, нито бащите ти са знаели, от боговете на народите, които са около вас, близо до теб или далеч от теб, от единия край на земята до другия край на земята – да не се съгласяваш с него и да не го слушаш. Да не го пощади окото ти, нито да го пожалиш, нито да го скриеш, а непременно да го умъртвиш; ръката ти да бъде първа против него, за да го умъртви, и след това ръката на целия народ. Да го убиеш с камъни, така че да умре, защото се е опитал да те отклони от ГОСПОДА, твоя Бог, който те изведе от египетската земя, от дома на робството.

Извършеното от Илия било в противоречие с Тората във връзка с това как трябва да се подхожда към идолопоклонство. Това към което апелирал Илия, било една традиция – традицията на Израил да използва меч. В случая с заловената в прелюбодейство жена виждаме как Законодателят е възнамерявал да бъде прилагана тази смъртна присъда. Тя е трябвало да предложи милост на каещия се.

Старозаветната присъда наказвала греха на Вааловите пророци с греха на Израил във връзка с използването на меча и в същото време водила Илия към осъзнаване на неговите собствени по-дълбоки чувства. Иначе как бихме могли да обясним внезапната уплаха на Илия пред лицето на Езавел? Този негов провал разкрива, че по някакъв начин на Сатана е бил позволен достъп до него? Как иначе биха могли да се примирят употребата на меч от Илия с думите на Исус?

Мат. 26:52 Тогава Исус му каза: Върни меча си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат.

Характерът на Исус разкрива, че Той не би използвал физическия меч, и, когато Петър го използвал, Той излекувал поразения човек и изобличил Петър. Мястото където Исус искал Петър да постави меча, било извън ръката му. Искал Петър да е като самия Него - Един, който никога не е използвал физически меч.

Прибързаността на Мойсей

Дали и Мойсей е имал подобно на Илия преживяване? Спомняме си, че когато убил египтянина Мойсей не разбирал естеството на Божието царство.

Мойсей бе прекалено прибързан когато уби египтянина. Предполагаше, че израилевият народ е разбирал, че специалното Божие провидение го е издигнало, за да ги избави. **Но Господ не планираше да осъществи това дело с война, както Мойсей си мислеше, но чрез собствената си могъща сила, така че славата да може да се припише само на него.** Но дори този прибързан акт бе преодолян от Бога за постигането на целта му. *Знамения на времето - 19-ти февруари, 1880 г.*

Избавлението на Израил не е трябвало да се осъществи чрез война. Нито една част на мисията от Египет до Ханаан не е трябвало да бъде осъществена по този начин. Духът на пророчеството нарича това прибързан акт. Дали Мойсей е действал прибързано, когато казал на Исус Навиев да извадят мечовете и да се бият срещу амаличаните?

Иzx. 17:8-9 По това време дойде Амалик и воюва против Израил в Рафидим. А Мойсей каза на Исус Навиев: Избери ни мъже и излез да се биеш с Амалик; аз ще застана утре на върха на хълма и ще държа Божия жезъл в ръката си.

В Изход 17:9 трябваше да пише, че Мойсей е попитал Господ какво трябва да се прави, но не се казва това. Дали атрибутът на прибързаността се е изявил отново тук? Вярно е, че Мойсей бил поставен в ужасна позиция. Израилтяните не вярвали нито на него, нито на Бога, оплаквали се за всичко и дори искали да убият Мойсей с камъни. Но веднъж изваждайки меча, за да защити Израил от Амалик, сега мечът щял да влезе в Израил и мнозина от тях да умрат от него.

Виждаме ли отново този атрибут на прибързаността, когато стигаме до историята със златното теле?

Когато Мойсей видя идолопоклонството на Израил и неговото възмущение толкова се възбуди от срамния начин по който забравиха Бога, че хвърли каменните плочи и ги строши, Аарон стоеше там, понасяйки неодобрението на Мойсей с похвално търпение. **Хората бяха очаровани от прекрасния дух на Аарон и отвратени от прибързаността на Мойсей.** Но Бог не гледа както човек. Той не осъди ревността и възмущението на Мойсей от това низко отстъпничество на Израил. *Свидетелства към църквата, том 3 – стр. 300 / бълг. Гл. 28 Мойсей и Аарон - Параграф 20*

Бог познавал сърцето на Мойсей, въпреки, че Мойсей подействал прибързано. Бог действал чрез Мойсей, за да събуди Израил за нечестивостта на техния грях. Когато Мойсей извадил меч, за да се разправи с Амалик, той стоял в греховете на бащите си и вършел това, което би направил всеки естествен човек, т. е. той защитил семейството си. Това действие не било характерно само за Мойсей. То е съществувало и при Левитите, които заклали бунтовниците. Подобно на левитина Финеес, който промушил с копие грешниците, които им причинявали язва, тези Левити разкрили своята омраза към идолопоклонството и грешните действия на братята си. Бог действал чрез тях, за да накаже греха на Израил.

Така били посетени нечестията на бащите към децата до трето и четвърто поколение. Бог само заповядва в закона, а Левитите доизмислят това което е във връзка с решаването на проблема. Господ изпитва верността на Левитите, заради неверността им в миналото, изразила се в неприемането на Новия завет. Благословието което дошло над Авраам, когато послушал заповедта да убие сина си, се състояло в изцеление на неговата липса на доверие в Бога и това благословило света, показвайки един пример за кръста.

Когато Израил съгрешил със златното теле, законът влязъл и направил така че грехът им да изобилства. Грехът във връзка с употребата на меч в тяхното минало като народ, сега ги посещавал чрез Стария завет. Благословието което дошло при Израил, било осъзнаването на това колко греховен е грехът, докато същевременно се учели да бъдат послушни, когато е трудно. Но отново наблягаме на това, че тези

израилтяни не са били в Новия завет когато и да е. Те не били изпълнени с Духа на Исус, когато заклали тези хора, защото в Духът на Христос няма насилие.

Господ предлагал прощение чрез Мойсей, когато Мойсей ги питал кой е на страната на Господ. Когато тези хора отказали да се покаят, трябвало да се изправят пред собственото си разбиране за съд. Грехът във връзка с употребата на меча бил увеличен чрез закона и Бог наказал греха с грях.

Изх. 20:5 Да не им се покланяш, нито да им служиш, защото Аз, ГОСПОД, твоят Бог, съм Бог ревнив, който въздавам (посещавам) вината на бащите върху синовете до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят;

Израил се поклонил на идол и Бог въздал (англ. посетил) за тяхното нечестие с нечестieto в употребата на меча. Те е трябвало да живеят като Исав, за да оцелеят.

В разказа за загиването на 3000 мъже имаме паралел с преживяването на Христос на кръста. Исус искал да спаси тези мъже, но те отказали да се покаят. Отказали да достигнат до вратата, че Бог би могъл да им прости. Като Христос, те умрели под осъждането на греха. Но за разлика от Христос, те не се поверили в ръцете на Отец, защото не уповавали на Него.

Даден като откуп

И така, виждаме кръста в смъртта на тези мъже, понеже благодатта била свободно достъпна за тях, но те не я приели. Смъртта им накарала Израил да трепери от опасността и суровостта на греха; това смирило народа и ги приканвало да влязат в Новия завет. Както Египет бил даден в откуп за Израил (Ис. 43:3), така и 3000 били дадени за пробуждането на Израил, връщането им към Бога и търсенето на прощение. Както грехът разпънал Христос, така грехът унищожил и 3000 при Синай. Както Христос усетил осъждането на греха чрез закона,

така го усетили и онези, които отказали да дойдат при Мойсей, за да бъдат спасени. За съжаление, понеже те не пожелали да приемат кръста на Христос, трябвало да умрат от своя собствен.

Ако виждаме, че Бог е нанесъл смърт върху Своя Син заради греха, тогава ще виждаме, че Бог е нанесъл смърт и над 3000 при Синай. Ако виждаме, че грехът е убил Христос, понеже Той станал грях за нас и това направило така че законът да бъде представен като осъждане без надежда, тогава сме в състояние да видим, че по същата причина грехът е убил тези 3000 души при Синай. Карам ви да не гледате на тези мъже като на поразени от Бога и наскърбени, а като на такива, които приемат осъждането чрез закона според собствените си възприятия за Бога и закона.

Този процес е обяснен по един ясен начин от Исус.

Мат. 25:24-30 Тогава се приближи този, който беше получил един талант, и каза: Господарю, **аз те знаех, че си строг човек – жънеш, където не си сял, и събираш, където не си пръскал;** и като се уплаших, отидох и скрих таланта ти в земята; ето, имаш своето. А господарят му в отговор каза: Зли и лениви слуго! Знаел си, че жъна, където не съм сял и събирам, където не съм пръскал. Ти обаче трябваше да внесеш парите ми при bankerите, и когато си дойдех, щях да взема своето с лихва. Затова, вземете от него таланта и го дайте на този, който има десет таланта. Защото на всеки, който има, ще се даде, и той ще има в изобилие; а от този, който няма, от него ще се отнеме и това, което има. А този безполезен слуга хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

Външната тъмнина е там където бил Исус по време на кръста. Това е осъждането на греха без надежда за прощение. Човекът с единия талант можел да получи прощение, но той вярвал, че Господ е строг, и по тази причина това станало невъзможно.

Посредством комбинацията от историите на Авраам, Мойсей, Илия и Йоан Кръстител в рамката на Божия характер, така както е разкрит в

Христос, можем да започнем да разбираме какво се е случило със заповедта за езекутирането на онези, които се разбунтували и отказали да се покаят при златното теле.

Служението на смъртта е славно. То има силата да води хората от Стария към Новия завет, докато в същото време докарва смърт и унищожение на онези, които отказват да приемат присъдата заради собствената си преценка. Мъдростта на нашия Баща в това е удивителна за мен. Искам да бъде доведен напълно в Новия завет. Благодарен съм за Стария завет, който ме убеждава в греха ми и ме осъжда на смърт. Но тъй като гледам на любовта на Отец като на винаги милостива и уповавам, че Исус е победил това осъждане, тогава се наслаждавам в Христос да влезна в Новия завет и да знам, че съм напълно опростен и правдата на Христос ми се дава в наследство.

Всеки ден, когато съм убеждаван в грях, благодаря на Отец за това че Старият завет има силата да ми показва моята голяма нужда и затова че ме кара да виждам, че ще умра. Тогава се радвам, че ми е посочен Христос, откъдето получавам правда. И двата завета работят за моето спасение. Единият убива моя стар човек, а другият ме извежда към възкресението на Христос – моя Господ.

СЛУЖЕНИЕТО НА СМЪРТТА

Защо Исус казал на Петър да прибере меча си, но на Левитите казал да минат през лагера и да заколят онези, които отказвали да се покаят?

Иzx. 32:26-28 И Мойсей застана при входа на стана и каза: Който е откъм ГОСПОДА, нека дойде при мен! И всичките Левиеви синове се събраха при него. И той им каза: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Препашете всички меча на бедрото си, минете напред и назад, от врата на врата през стана, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки съседа си! **И Левиевите синове направиха според думата на Мойсей** и в този ден паднаха около три хиляди мъже от народа.

И какво правите с коментари като тези?

Онези които се включиха в това дело на закление, колкото и болезнено да бе то, трябваше сега да осъзнаят, че изпълняваха тържествено наказание от Бога върху братята си; и за изпълнението на това болезнено дело, което бе в противоречие със собствените им чувства, Бог щеше да им предостави благословието си. *Духът на пророчеството – том 1 – с. 252*

Как хармонизираме тези неща?

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, струяща от Голгота, Божиите качества, които са ни изпълвали със страх и благоговение, изглеждат красиви и привлекателни. Виждат се милост, нежност и бащинска любов, смесени със святост, справедливост и мощ. Чрез славата на Божия престол, велик и превъзвишен, ние виждаме характера Му в милостивите откровения и разбираме, както никога преди това, значението на скъпото име „Татко наш“. *Великата борба – с. 652, Параграф 1 / бълг. гл. 40 – Избавлението на Божия народ - Параграф 43*

Проучвайки кръста, виждаме, че служението на смъртта действително е славно и въвежда уповаващите на Божиите обещания в Неговата правда.